

en autoritet. Men det er i hvert fald interessant, at Venstre og De Konservative, da forslaget blev vedtaget, stemte imod sammen med SF. Jeg tror ikke, at vi delte begrundelsen for at stemme imod. SF stemte imod, fordi vi arbejder for, at de offentlige midler skal bruges til det, man kunne kalde regulær udbygning af daginstitutionsområdet, og ikke til at købe aflad for, at pladsgarantien reelt er udskudt på ubestemt tid.

Læser man lovforslagets bemærkninger, fremgår det også, at forlængelsen er en følge af pladsgarantien, der forsvandt. Grunden til, at man i sin tid lavede en ordning, der sluttede med udgangen af 1995, var jo, at på det tidspunkt skulle pladsgarantien være en realitet. Nu er der 1 måned tilbage, og regeringen har erkendt, at pladsgarantien ikke bliver til noget, og i naturlig forlængelse af dét forlænger man så også ordningen her.

Jeg skal ikke sige så meget om selve ordningen. Jeg er enig med Socialdemokratiets ordfører i, at ordningen har et begrænset virke. Vi taler om et sted mellem 100 og 200 mennesker, der benytter sig af ordningen – afhængigt af, om det er 1994 eller 1995, vi ser på.

Jeg synes egentlig også, det siger noget om, hvordan ideologi har grebet nogle, så de fjerner sig langt, langt, langt fra den virkelighed, der er børnefamiliernes dagligdag, som er, at de ønsker en reel og regulær pasning. Og man kan ikke købe sig aflad på pladsgarantien ved underlige ordninger født af ideologiske mønstre i forskellige politiske partier.

Dorit Myltoft (RV):

Jeg skal blot meddele, at Det Radikale Venstre støtter det foreliggende lovforslag.

Tom Behnke (FP):

Fremskridtspartiet kan også støtte forslaget om, at man forlænger denne ordning og på den måde mere eller mindre i hvert fald bidrager til at løse et akut ventelisteproblem.

Men jeg vil så også godt sige, at det ikke er en løsning, som holder i længden; det gør den bestemt ikke. Der skal helt andre boller på suppen, hvis man vil de her problemer til livs, og hvis man vil have nogle ordnede forhold, når vi taler om børnepasning. Alene det faktum, at i mange familier er forældrene faktisk dem, børnene ser mindst til, gør jo, at man burde stoppe op og overveje, om ikke vi skulle prøve at finde nogle andre løsningsmodeller. Det har Fremskridtspartiet tidligere agiteret for.

Det er ikke tiden i dag at tage den store børnepolitiske debat, så det vil jeg vente med til en anden dag og blot her tilkendegive, at Fremskridtspartiet støtter lovforslaget.

Bruno Jerup (EL):

Nu kan jeg forstå, at den store forbrødring mellem regeringen og Fremskridtspartiet er kommet. Jeg vil undlade at holde en længere tale om det fælles menneskesyn, for det er der ikke nogen grund til.

Det her forslag sigter på at give økonomisk støtte til forældre på venteliste, som ikke har fået plads på grund af kommunernes manglende institutionspladser. Det er måske ikke i udgangspunktet så meget ud fra ideologiske overvejelser, som det f.eks. er tilfældet med de satspuljer, som man har lavet, og som det ligner lidt, men fordi en række forældre konkret kommer i klemme, fordi der ikke er institutionspladser til dem, når deres orlov ophører f.eks.

Det er der en del kommuner der spekulerer i, og det vil sige, at det jo er op til kommunerne at fastlægge kriterier for, hvornår de kan tilbyde en institutionsplads, og det betyder jo, at kommunerne kan skønne, at de ikke har noget pasningsbehov i det år, og give forældrene et tilskud til en privat pasning.

Forældre, som etablerer en privat pasning af nød, kan ryge nederst på ventelisten i det år, hvor tilskuddet gives, og tilskuddet kommer derfor til at modvirke opfyldelsen af forældrenes behov for offentlig pasning i det år, hvor tilskuddet kan ydes. Endvidere pynter det jo lidt på kommunens image, at den kan sige, at den har afhjulpet pasningsbehovet ved at give forældrene penge til privat pasning.

Derudover er det sådan, at det her system med tilskuddene etablerer et sort pasningsmarked, hvor det eneste offentlige tilsyn, der etableres, er det skattemæssige. Kommunen skal nemlig alene godkende pasningen, således at det udbetalte tilskud bliver beskattet, og så er det lige meget, hvad man tilbyder børnene, og hvilken sikkerhed man har for, at pengene bliver beskattet.

Så hvis vi ser både på de spekulationer, som kommunerne kan lave, på de nødforanstaltninger, som man tvinger forældrene ud i, og på det sorte pasningsmarked, som blev etableret, kan vi ikke sige, at det her lovforslag i sin oprindelige form og i sin forlængelse er noget, som ligefrem fylder Enhedslisten med den store glæde. Så det er ikke noget, vi kan give vores støtte.